

Josep Manuel Agulló i Pastor

Terra tremolosa de mi

Premi
Festa d'Elx

Tot el seu món era el teu ventre,
que s'ensenyava de primeres
a cobejar feliç un fill
un poc més gran que una sement.
En fer la broma li diguérem
el nostre petit cigronet.

ÍNDIX

<i>TERRA TREMOLOSA DE MI</i>	7
I. RAVALADES (PER L'EXTERIOR DE LA MURALLA)	9
<i>Trens furtiu, solitari pi, mig sec</i>	13
De cor	14
<i>Destria la llum el petit infant que juga</i>	15
<i>Pica la porta, ta mare et crida, porta encarnada</i>	16
<i>Les festes d'aquest any</i>	17
<i>Illa llunyana, t'atenua el temps</i>	18
<i>Els passatgers, amb molt d'afany o sense, s'acomiaten</i>	19
Lai de la rabosa i el rabosot	20
<i>Tots aquells carrers de Brussel·les</i>	23
<i>Cau un raig subtil sobre la mar intranquil·la</i>	25
<i>Petit Pau, deformes la panxa de ta mare</i>	26
<i>Cau la nit, s'enfosqueix la mar</i>	28
<i>M'estime mon fill com la mar</i>	29
<i>El fill, la dona, el gos</i>	30
<i>Vas i t'envoles pel meu cor</i>	31
<i>La llum blanca s'esfilagarsa pel finestral</i>	32
<i>Moltes voltes sèm fa un fort nus</i>	33
El segon	35
<i>Rauca la granota, remor d'assarb</i>	36
Palmes trenades	37
<i>Tu ets l'arrel i ets les branques i les fulles</i>	42
II. TESSEL·LES	43
<i>El vent, el sol i la pluja es trenen per fer-se rams</i>	49

<i>Cantava la rata, plorava el minyó</i>	50
<i>Tres palmeres d'un palmerar canten i ballen</i>	51
<i>Aniran, molt a poc a poc, desfent-se</i>	52
<i>Desplegue el cor tebi, tan humit com el nas del gos</i>	53
<i>Palmes grogues de Pasqua</i>	54
III. 'THE SUN BEYOND THE CLOUDS'	55
I	61
II. Richmond upon Thames	62
III	63
IV. Richmond Park	64
V	65
VI	66
VII. Arribada	67
VIII. Mapes a la memòria	68
IX. Bray	70
IV. QUARTETS DE NADAL (I UN REGAL SOBTAT).....	71
<i>Arriba un hivern ben fred</i>	75
V. PELS TOSSALS	79
Michel de la Foi	85
Girolamo	87
La criatura de Víctor Frankenstein	89
<i>Aus solitàries</i>	91
En un cementeri parroquial	92
<i>Ni una ànima al carrer tot ple de plugim</i>	94
Pels tossals	95
BIOBIBLIOGRAFIA	103

TERRA TREMOLOSA DE MI

I
Ravalades
(per l'exterior de la muralla)

A la familia

Trems furtiu, solitari pi, mig sec,
davant de la mar, amb un fresc somriure
dilates tot aquest dia daurat.
Tritllegen i repiquen les campanes,
campeixes de groc el cel, fas senyals:
«Vine, oroneta, fes niu a la torre,
dalt, al terrat, perquè veuràs així
bufar els vents, riure el sol i la lluna
plorar de dol quan son pare la crida».

DE COR

Per tal de vestir-te amb una camisa
blanca de neu, una corbata negra
i –com digué Fuster al *Diccionari–*
flâner tranquil pels carrers del teu lloc,
et taral·lege cançons de bressol.
Són paraules gratuïtes que escoltes
a la gent d'Elx, al carrer o al mercat
les quals ací te les prenc com penyora
d'un temps viscut amb una sequedat
sense pluja, insegura i incrèdula
d'ella. Quasi sense canals ni assarbs
d'aigua viva i fresca, plena de fang.
Vaig escoltar un regador cantar,
gràcies a les corbelles i les falçs
d'aquell alcoià, Ovidi Montllor,
o l'altre, Paco Muñoz, que cantà
Vicent Andrés Estellés, entre tants.
Jo vaig créixer, però, en terra erma,
sense poder jugar a les boletes,
mentre un gua per a tu és molt natural.

Compte si trenes la palma amb els mots!
Fes-ho de cor: que et bateguen paraules
amb més sentit que no forma o color.

Destria la llum el petit infant que juga
amb la seua ombra fent figures al sol.
Ben entrada la nit tindrà por perquè és fosc,
ara els rajos de sol l'envolten de rialles
amb un segell ple de llum de pura alegria.
Bella ignorància: joc de blancs i de negres.
Igualment, es barreja la vida amb els grisos
que el nen retalla de la claredat aèria
i va desdibuixant del vell antagonisme
un bell somriure tot fet d'espurnes dentals.

Pica la porta,
ta mare et crida,
porta encarnada.

Pren la cadira,
berena coca,
fes el que toca.

Pau, vida meua,
s'enfada el pare.
«Nyas! Que t'agafe!»

Les festes d'aquest any les heu passat
amb la visita de Javier i Madi.
Heu estat junts a casa, la família,
mentre Maria i Elena ballaven,
mentre esperaven un Pare Noel
misteriós, invisible i subtil.
Vos heu trobat al voltant de la taula
amb el tabú de l'absència del pare.
A la cambra se sentia, però,
una presència de dolça alegria,
de claror blanca, vida, llum i sol.
La Mavi encara al cinqué mes de Pau,
petit nonat. Godot s'asseia en terra.
La nit fou curta, emperò, fiblà el cor.

Illa llunyana, t'atenua el temps
entre les hores, minuts i segons.
I les ones amb l'escuma de sal
et corquen pedres, murs, roques, vestits.
No obstant això, hi romans a través
de cada segle mentre, amb gran esforç,
albiures lluny un futur ben incert.
Ni tu mateix saps quan tocaràs fons,
el de la mar blava on dormen també
peixos nocturns, òlibes, polps i grills.
L'obscuritat amaga tots els que
encara no volen ser percebuts
pels vils caçadors o depredadors.

Els passatgers, amb molt d'afany o sense,
s'acomiaden dels pares, fills o amics
amb què s'han reunit durant uns dies
per a passar les festes amb la gent
que més s'estimen, els que més els volen.
Ressona l'última crida del vol
mentre cauen llàgrimes lentament
per les dues rambles galtes avall.
Uns altres engulen les emocions
brostades, gerdes, mentrestant verdegen
les paraules que fugen de la boca
mig coixejant i acaben amb un glop.
Hello, farewell, adeu i au revoir!

LAI DE LA RABOSA I EL RABOSOT

Com el cantava la iaia

Un matí calorós d'estiu,
digué el rabosot molt festiu:
«Rabosa, vull menjar, tinc fam».
La rabosa l'acompanyà
prop d'una figuera ben plena
i, primer ell, feu la berena
fins que es quedà tip i content
amb la panxa com un sac ple.
«Fes una ullada! En queda alguna
que siga gran i ben madura?»,
demanà ella des de terra.
«Res, ni a la dreta ni a l'esquerra,
se les han menjat els pardals»,
s'excusà el rabosot tragant.
«Diria que n'he vistes, sí,
quan veníem des del camí»,
sospità la rabosa roja.
L'endemà cantà el gall ben d'hora,
i el golut rabosot, panxut,
li tornà a dir: «Desperta, tu,

va sent temps de desdejunar».
Ella, endormiscada i amb fam,
va fer cap a una altra figuera,
que la d'ahir va quedar erma.
Heus ací que saltà primer
i ella badallant va voler
que li n'aplegara un grapat.
«Res per ací ni per allà!»
«Collons! Un altre cop mentida»,
bramà esquerdada i enfurida.
«Mira que arribe a ser talossa,
t'ho jure! Canviarà la cosa.»
Abans que el gall fes el seu cant
i es veieren els primers raigs
de l'endemà, vet aquí ella
ja faenera i desperta
li clavà una potada als ous.
«Nyas, coca! Mira tu quin xou!»
D'un bot, ella s'enfilà a un arbre.
«Espera, que en pujar, jo et mate!»,
li lladrà el rabosot calent.
«Tu, ni em mates ni res de res,
contempla aquesta figa enorme,
quasi lloca, gran com un colze!»
Ell s'oblidà de la puntada
admirant aquella magrana.
«Déu meu! Això, ni ahir ni hui
ni demà, amb l'estómac buit
tot se'n va, però digues, roja,

com has trobat eixa bacora?»
«Passejant per cada figuera
sense deixar-me cap branqueta.
Au! Rabosot! Obri la boca
i veuràs quin gust i que bona!»
Ella li cagà moltes figues
lloques, que caigueren pansides,
i se la va clavar ben blana,
com diu la gent valenciana.